

உ
முருகன் றணை

ந் த ர னு பூ தி
மூலமும்-உரையும்.

—
தீர்த்த
திருவிலை,
வைதி லி ங் க தே சி க ர ல்
பா லை யி டப் பட்டு

—
காவிரி தண்டை,
பா ல சு ந் தி ர மு த லி ய ா ர்
அவர்களால்,

தஞ்சாவூர்,
சின்னகண்டையசெட்டியார்
அவர்களது.

சகலகலாநிலைய அச்சுக்கூடத்துற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1884

உ

கடவுள்துணை.

தந்திரானுபூதி மூலமும்-உலாயும்.

விநாயகா - காபடி.

கலிவிருத்தம்.

நெஞ்சக்கனககல்லு நெகிழ்ச்சுயற்குத்
தஞ்சுத்திருள் சணமுகனுநிடலேசா
செஞ்சொறபுனைமாலே சிராஜிடபே
பஞ்சகந்தாவாளை பதமடனிகாம.

இதன்பொருள்,

மனமாகிய கனத்தகல்லானது நெகிழ்ச்சுயற்கு எளி
தில் அருள்செய்யும் அமுமுகக்கடவுளுக்கு நிலக்கண்
ம்பொருந்திய செவ்வியசொற்சளால் அலங்கரிக்கும்
பாமாலை சிறப்படைய ஐங்குரக்கடவுளாகிய யானைமு
கவிநாயகருடைய பாதுகளைப்பணிவாய் என்றவாறு.

அடும்பரிவேணிசேவலனைப்
பாடிமபலி யேபணியாயருளவாய்

சேடுங்கயமா முகனைச் செ நுன்ற
சாடுநதனியானசகோகரனே

(இ-ள்) தேடப்பட்ட கயமு காரூரனை உபதகன
த்திவ்வென்ற ஒப்பற்ற விநாயகருக்குச் சகோதரர
கிய முருகக்கடவுளே கடமைமடுவ குதிநையாகிப் மயி
வெனவய, வேலாயுதமெனவும், சேவர்கொழிபெனவு
ம், பாடுகொழிவே தொழிலாகத் திருவருள்செய்வா
வ்-எ-று. (க)

உல்லாசநிராகுளயோக-----
சல்லாபவினோதனுசேபிவ்வே
வெல்லாமறவெனன ஐமகதகனக
சொல்லாய்முருகாசுராபூபந்நய

(இ-ள்) உல்லாசனே, நிராகுளனே. யோகனே, சல்
லாபனே, வினோதனே; யாவும் நீயல்லவர; இல்லாம
மறுபடி என்னையிழந்த நன்னமையச்சொல்லிய முரு
கக்கடவுளே, தேவசேனாபதியே எ-று. (உ)

வானோபீனல்பார் கனன்மாறுகமோ
னானோதயமோநவிரான்மறையோ
யானோமனவோவெனையாண்டனிடந
தானோபொருளாவதுசனமுதனே.

பேராசை என்ன பணியை பணிப்படு,

ஒரா வினைமேனெழு ததாமி?

வீரா! முதுகை படவேளாம

குரா! சுரீராவதாந்தரணே!

16

பாம ஜகிய கல்விடம, ிதாநி

தாமே பெற வேலவா கதாநா

புமேல மடலேபாடி அபமே - ராவீ

காமேல ந வீ ரா ஜநிமே

17

உதிமா, பரிதாபம் மயா

விதிமா, அமரன் மயா பதவா

அதிமா, கலா அபி அபா

வதாபவா குர - மீராவா!

18

வடிவமுதலியும் பங்கும குரமுத

கடியும் குரமுத குடிநீர் பிடிவா!

அடி அகதம தூவா அயில கிடை அரகிச

விதாபவா ஒரா ரா விவனி பபடிமீ

19

அரிதாபம் கமப பெரநாநகரு குடிமபன

உரிதாபபதகம உரைசதியவா!

விதிதாரண! விவீரம வேள இமைமேபா

பரிதாபம்! பாப புரகதானே

20

மருதா மரவா பெறி காண என்னகு

இட காண வளசம தர என்று இசைவாய

வகா முருதா மயில வாநனே

விரதா சுர குர விபாடணை

21

காளைக் குமரேசனை எனக் கருதுத
தாளைப் பணியடி சுவம எய்தியவா !
பாளைக் குழல் வள்ளி பதம பணியும்
வேளைச் சூ புபதி மேருவையே ! 22

அடியைக் குறியாத அறிவரவமயினால்
முடியக் கெட்டேன் முடியோ ! முனையோ
வடி விரவியே மகரா ! குமின
கொடியவாட்ட ருடகுடி பூதமனே ! 23

கூாவேல் விழி பரணையா கொங்கையிலே
சோவேன அருள் சேரவய பரணாகத்தா
கூர் ஸ்வராத்திர மகோபாத்திர மருட
போர வேல் பாரா பூபகதே ! 24

மெய்யே என மெய்யினை கெழ்வைய உகட்கு
ஐயேந் ! அய்யேந் அய்யேந் அய்யேந்
கையோ அய்யேந் அய்யேந் முழுதுட
கெய்யோய ! மயில் ஏறிவ செவகனே ! 25

ஆதானம் தீர்வேன், அருளைப் பெறவே,
கீதான் ஒரு சிறுமூ நினைந்திலையே !
வேதாகம ஞான விஞ்ஞான மன
அதீதா ! சூலோக சிவாமணியே ! 26

மின்னே நிகர்வாழ்வை வீருமபிய யான
என்னே ! விதியின் பயன இங்கு இதுவோ ?
பொன்னே ! மணியே ! பொருளே ! அருளே !
மன்னே ! மயில் ஏறியவானவனே ! 27

ஆன அமுதே! அயிலவேல அரேசே
 ஞான கரணே! நவிலத கருமோ?
 யான ஆசிய என்னை விழுநகி, வெறும
 தனைய தீலை கின் நகு தபரமே

28

இல்லே எனும் மாயையில் இட் னைநீ,
 பொல்லேன அறிபாமை பொறுத தீலையே,
 மலேபரி பன்னிரு வாகுவில் எந்
 சொல்லே புனையும சுடா மேல்வந்த!

29

செய்வான் உருவில் திவ்ய சிவன் வந் அரது
 ஒவ்வந் தது என உணர்வந் தது தன,
 அய்வான் அறிவான் அறிவந் த அய்வான்,
 எய்வான் அறிவான் து இயைசவிபபதவே?

30

பாடிவாழவு எனும் இப் படுமரையிலே
 வீழ்வான் என என்னை விதி தருனோ
 தாழ்வானவை செயதன் தாம உரையோ?
 வாழ்வாய் இனிநீ மயல் வரணனே!

31

லேயேபதந் ததறித தீலையே
 அலையே படுமாறு அறவாய விடவோ?
 கொலையே புரி வேடா குலப் படிதோய
 மலையே! மலையறிவா கையனே

32

சிந்த ஆகுல இல்லொடு செல்வம் எனும்
 விடவோ அடவி, என்று விடப் பெறுவேன்?
 மனதாசினி தந்த வரோதயனே!
 கந்தா! முருகா! கருணாகரண!

33

சங்கரா மடந்தையர் தீநெறி போய்,
மங்கராமல், எனக்கு வரம் தருவாய்,
சங்கராம சிகா வல ! சண்முகனே !
கங்காநதி பால ! கிருபாகரனே ! ௦4

விதிகாணும் உடம்பை விடா வினையேன்
கதிகாண, மலர்த் கழல், என்று அருளவாய் ?
மதிவான் நுதல் வள்ளியை அல்லது, பின்
துதியா விரதா ! சுர பூபதியே ! 35

‘நாதா ! குமாரா ! நம !’, என்று ஹரஸ்
‘ஓதாய்’, என், ஒதியது எப்பொருள் தான் ?
வேதா முகல் விண்ணவர் குடும் மலர்ப்
பாதா ! குறமின் பத சேகரனே ! 36

‘கிரிவாய் விடுவிக்ரம, லேவ் இறையோன்
பரிவாரம்’, எனும் பதமே வலையே
புரிவாய், மன்னே ! பொறையாம் அறிவால்,
புரிகாய், அடியோடும், அகந்தையையே. 37

ஆதரீளியை, ஒன்று அறியேனை, அறத்
தீது ஆளியை, ஆண்டது செப்புமதோ ?
கூதாள கிராத குலிக்கு இறைவா !
வேதாள கண்ணம் புகழ் வேலவனே ! 38

மாவழ் சன்னம் கெட மாயை விடா
மூ ஏடனை என்று முடிந்திடுமோ ?
கோவே ! குற மின் கொட தோள் புணரும்
தேவே ! சிவசங்கர தேசகனே ! 39

வினையோடு மனமும் கதிர்வேல் மனமேன்,
மனையோடு தியங்கி மயங்கிடவோ ?
சினையோடு அருவித துறையோடு, பசுந்
தினையோடு, இதனோடு, கிரிந்தவனே ! 40

சாகாது, வினையே சா நங்குளிலே
கா கா, நமனா கலகம செய்யும் காள்
வா கா, முருகா ! மயில் வா நன்னே !
யோகா ! சிவஞான உபதேசகனே ! 41

குறியை, குறியாசு குறித்து அறியும்
குறியைத் தனியேயே நினைத்தாலும்
செறிவு அற்று, உலகோடு உரை சிந்தையும் அற்று,
அறிவு அற்று, அறிபாமைமய அநாதுவே. 42

தாசா அணியும் துகிலும் புனைவான்
நேசா ! முருகா ! நினைவு அன்பு அருளால்,
ஆசா நினைவும் துன்பாயின பின்,
பேசா அதுபூகி பிறந்ததுவே. 43

காடும் தனியேயே முருகன் சாணம்
குடும்படி தந்தது சொல்லு மதோடு?
வீடும் சுரர் மா முடி வேதமும் வெம்
காடும் புனமும் கமழும் மழலே. 44

காவாகிய கல்வி உளார் கடை சென்று
இவ்வாறு வகை மெய்ப்பொருள் சுகுவையோடு
சூரர் ! குயரா ! குவிசாயுத குஞ்
சாவா ! சிவயோக தயாபாண ! 45

ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர் ஸ்ரீ சளிபக்தநர் அலங்காரம்

“செந்தேனும் புளித்தற்கு கைக்கும்” சில பாடல்கள்

பேய்மையா சுவையா, பாட்டுவா சுவையா, பரிபாட்டுவான்னுத்
தேற்றமே, வளைய வளைய, வளைய வளைய
ஆற்றைப் பவியைப் பிழிவாய், தவியைப் பிழிவாய்
கீற்றைப் புதுகட்டைப் புதுகட்டைப் புதுகட்டை
புதுவட்டைப் புதுவட்டைப் புதுவட்டைப் புதுவட்டை

(1)

புதுவட்டைப் புதுவட்டைப் புதுவட்டைப் புதுவட்டைப் புதுவட்டைப்
சேரவோட்டைப் புதுவட்டைப் புதுவட்டைப் புதுவட்டைப் புதுவட்டைப்
சோரநிதி ருனைச் சூழைக்காய், லச்சொழிக்குச்
கூரகம், சரியிட்டு ஒழிபைப் பொதினி, செவ்வண்ணே.

(2)

சூப்பிச வாழ்க்கையுட் கூத்தாநர் லுவிற் சொட்பு ஆடைத்த
இப்பாச செஞ்சுண்ணாட்டு மறுவாய் இருநாக்கு வெற்பு
அப்பாதி யாய்விட னீருந் குலுங்க விரண்டுகர் உப்பச்
சுப்பாணி கொட்டிநீ கை ஆற்றண்டுடைச் சண்டுகனே

(3)

வைவல்ல கதர்வடிவேலான வாழ்த்தி வநிஞாக்குன்னமும
 நொய்யில் பிளவுஷெவேணு பகிர்நிச்சள் நுங்கட்டுதிங்கள்
 வெய்யிறகுடைபாவுவடிவு—பிணை நெறுநிழலெயர்
 கையிற்றபொருள் முகவாதுகாணு கடைவழிகெடுத்த

$$\left(\frac{1}{2} \right)$$

கருவியை உருவாக்கி அதைப் பற்றித் தனது கருவியை வெளியிடும் முறை.

(5)

செபவந்தியூர்தெரு : அம்மநெழ்செரு
வைவைச்செய்யபன் - அரவென்! அவை உயரன்,
ஐவாக்குதி - மயரநென்! அயிரன்
வைவைச்செரு கீழ்ப்பழநென் உய்ச்செரு

(9)

நில சிவமயபிரம் புகை, எகரே சதுப
மெலசு தந்தி - உருவ-நா துரிதனொனா
(ஆத்ம) உள்ளதே தோகத நவர்த ரககுள

(7)

லத்தை வென்றதுபா ரிபா

நான் சொல்லுகின்றேன்
 உன் சொல்லுகின்றேன்
 தன் சொல்லுகின்றேன்
 நோனும் கிடப்பி என்னவாய்
 உன் சொல்லுகின்றேன். (8)

உதிகதாங்கு உழல்வது
 உதிகதா ஆண்டு அருள் தருங்காலு
 பதிககாம்புவாங்கி நின்ற அழகு
 உதிகதான் திருமருக நின்றேன். (9)

நோலால் சுவாவைதது
 காலா லெழுபடி வளைமுது
 பால் ஆர்ச்சகையிட்டுத் தனக்கொன்
 வேலால் கிரிதொனைத்தோன்
 உருகின்றேன். (10)

பத்தித் திருமுகம் ஆறு
 பன்னிரு கொள்வன
 தித்தித்திருக்கும் அழகு
 கண்டேன்
 புத்திக் கமலத்து வுருப
 பெருகிப் புன
 தத்திக் கரைபுரளும்
 பாமான்ன சாகரத்தே. (11)

ஆங்காரமும் அடங்கார், ஓடுங்கார், பாமாகந்தத்தே
 தேங்கார், நினைப்பும் நிறப்புர் அழர் தினைப்போது அளவு
 ஓங்காரத்து உள்ளினா ளிக்குள்ளே, புருசன் ஒருவங்கண்டு
 தூங்கார், தொழும்புசெய்யார் என்செய்வார்? யாதுகருக்கே (12)-

சுந்திக்கிலேன், நின்று சேலிக்கிலேன், தன்னடைச் சுற்றி உபை
 வந்திக்கிலேன், ஒன்றும் வாழ்த்துகிலேன், மயிற் லகனாளைச்
 சந்திக்கிலேன், பொய்யை சிந்திக்கிலேன், உண்ணா சாஞ்சிலேன்,
 புத்திக்கிலேசமுங் காய்க்கிலேசமு' போக்குசற்றேக. (13)

விழிக்குத்துணை திருநெல் ரன் லப்பி பசுங்குள், செட்டி ரஞ்ஞ
 சொழிக்குத்துணை முருகாவெ ளை சாத்தன், முன்புசெய்க
 பழிக்குத்துணை யவன் பன்னிறு செஞ்சூர், பபந்தசளி
 வழிக்குத்துணை வடவேலு' ிசெய் செட்டன் பழிமுடே (14)

சேந்தனைக் கங்குளைச் செட்டெட்டி வெற்பனைச் செஞ்சுடர்வேல்
 வேங்குளைச் செச்சுரிழ் தூவ்விசித்தேசர்' விளங்குவன்வி
 கந்தர் கட்டிப் பழை, காப்பிடுங் கண்ணாள்
 சிவனுணைப் போதுந் பறவாதவர்' ன்கு ஒரு தாழ்வினையே. (15)

மூலமும்-உளையும்.

(இ-ள்) அதுமுகக்கடவுளே, மெய்ப்பொருளாவது ஆகாயமோ, பூமியோ, அக்கினியோ, வாயுமோ, ஓர் னோதையமோ, சொல்லப்பட்ட நான்குவேதமோ, நானோ, என்மனமோ என்னையாண்ட விடநகாநோ. (ந)

வளைப்பட்டகைமாதொடுமக்களெனுந்
தளைப்பட்டழியத்தகுமோதகுமோ
களைபட்டெழுருருமுங்கிரியுந்
துளைபட்டுருவத்தொடுவேலவனே.

(இ-ள்) சுற்றத்தாருடன் பொருந்தி யெழுந்துவந்த தாருகாருகனுடமார்பும், கிரவுஞ்சமலையுந், துளைப் பட்டு ஊடுருவ வேலாயுதத்தைவிட்ட சிவசுப்பிரமணி யக்கடவுளே, வளையலணிந்த கைகளையுடைய வனவ்வி மங்களென்னும் பந்தத்திலகப்பட்டு எளியேனழியத் தகுமோ ஏ-று. (ச)

மகமாயைகளைநீட்டவண்ணமாரண
முகமாறுமொழிந் துமொழிந் துமொழி
யகமாடைமடந்தையொன்றையணை
சகமாயையுணின் தயங்குவதே.

(இ-ள்) மண், பொன், பெண், என்னு மூவகையில் வருந்தும் உகைமாயையிலேநின்று மயக்குவதையொ

பூதித்த பசுச்சரிய மாசயசய வேறுத்துடவல்லகட
வளாகிய (௧௭) சிவசுபந்ரணியருடய ஆமமு
கங்மேத ௧௭௩௭ (௧௭) என ௭-று. (௧௭)

திணிபரணம் முழிமேர் சுனதா
ளணிபரணந்தமருமபு தேர
பண்பு வனவளளிபு பணியுந
தணிபரணம்மோசரபாரணே.

(௧௭-௭) சுற்றேவறமுழிமேககடடனையிடுவாசை
செய்யிபு பசுக்களை நனரும தணிசாசனத் தெ வி
ருபபுறமு பசு சயாபரணே பண்பு பாரணதய எம்ம
லமென நுந கலையேசை உமமுநய திருவடிகளா
கய அழகிய பாரணை மலருமோ ௭-று. (௧௭)

கெடுவாய்ப் பனனே கதிசேள்கரவா
துநவாயவடிவே லிறைதாணினைவாய்
சுடுவாய்கெடுவேதனை தூளபடவே
விடுவிடுவாய்வினையாவயுமே.

(௧௭-௭) மனமே நீ கெட்டுப்போவாய் நற்கதியொ
ன்று சொல்வேன கெட்டாயாக பொருளைவொளியாது
கெட்டுப்பாயாக வடிவேவேந்திய கடவுளுடைய தான

மூலமும்-உரையும்.

களை கினைப்பாயாக நெடியவேதனை தூள்படும்படி
சுடுவாயாக தீவினையாவையும் விட்டுவிடுவாயாக ஏ-று.

அமருப்பதிகேளகமாமெனுமிப்
பிரமங்கெடமெய்ப்பொருள்பேசியவா
குமாரனகிராசகுமாரிமகன்
சமர்ப்பொருதானவநாசகனே.

(இ-ள்) அகமென்னும் அஞ்ஞானங்கெட மெய்க்ஞ்
ஞானப்பொருளைப் போதித்தவனே, குமாரனே, பர்வ
தராஜபுத்திரிக்குமகன், யுத்தஞ்செய்யும் அசுரர்குல
நாசனே, யானமருப்பதி உன்னுள் வினவியருள்வா
யாக ஏ-று. (அ)

மட்டுர்குழனமநுகையர்மயல்வலை
பட்டுசுலபநிம்பரிசென்றொழிலேன
ரட்டுடறவேல்சைலத்தெரியு
நிட்டுநிராகுலநிர்ப்பயனே.

(இ-ள்) கிரவுஞ்சமலையைத் தட்டுருவும்படி வே
லைவிட்டெறியுந் நிஷ்டானே, நிராகுலனே, பயமற்றவ
னே, வாசனைப்பொருந்திய, கூங்கலையுடைய மாதர்கள்
மயக்க வலையிற்பட்டு ஊசலாடுந் தன்மையை எப்பொ
ழுதொழிலேன் ஏ-று. (க)

கந்தரனுபூதி

கார்மாபிசைக்காலன்வரிற்கலைத்
தோமாபிசைவருகெதிர்ப்படுவாய்
தார்மார்பவலாரிதலாரியெனும்
சூர்மாமடியத்தொடும்வேலவனே.

(இ-ள) கடப்பமாலையுடைய மார்பனே, தேவேந்திர
னுலநிற்குப் பணையாகிய சூரபதுமன் மாமரமாகி மடி
யவேலேனிட்ட கடவுளே, கறுத்த எருரைக்கடாவின்
மேல் எமன்வந்தால் தோகையிலாகிய தோமேல்வர்
து தரிசனே தருவாயாக எ-று. (ம)

கூகாவெனவென்கினைகூடியழப்
போகாவைகமெய்ப்பொருளபேசியவா
நாகாசலவேலவநாலு கவித்
தியாகாசுரலோகசிகாமணியே.

(இ-ள்) கூகாவென்றசத்தத்துடன் என்சுற்றத்தார்
கூடி, அழாதவன்கையாய் எனக்கு மெய்ஞானப்பொரு
ளைப் போதித்தவனே, மலைகளையுடையவனே, வேலா
யுதனே, நாதகவிக்குந் தியாகங்கொடுப்பவனே, தெய்
வலோகசிகாமணியே, என்னைக்காப்பாயாக எ-று. ()

செம்மான்மகளைத்திருடன் திருடன்
பெம்மான்முருகன் பிறவானிறவான்

சும்மாவிருசொல்லறவென்றலுமே
யம்மாபொருளொன்றுமறிந்திலனே.

(இ-ள்) செவ்விய மான்களாகிய வள்ளிநாயகியைத்
திருடப்பட்டதிருடனபெருநாயையுடையவன முரு
கன பிறப்பதற்கு, மென்னமாக சும்மாவிருவென்ற
ளவில் யாதொருபொருளையு மறிந்திலன, இஃதாச்சரி
யம என்று. (10உ)

முருகனறனிவேன்முனிநஞ்சுருவென்
றருளகொண்டறியாரறியுநதரமோ
வுருவனறருவனறுளதனறிலகன
றிருளனறொளியன்றெனநின்றதுவே.

(இ-ள்) முருகக்கடவுள் ஒப்பற்றவேலையுடைய மு
னிவன் நம்முடைய குருவென்று அவருடைய திருவ
ருளைக்கொண்டு அறியாதவர்கள், அவரை யறிவார்க
ளோ, அக்கடவுள் உருவமல்ல, அருவமல்ல, உள்ளத
ல்ல, இல்லகல்ல, இருளல்ல, ஒளியல்ல, என்று நின்
றது என்று. (10உ)

கைவாய்கதிரவேன்முருகன்கழல்பெற்
றுய்வாய்மனனேபொழிவாபொழிவாய்
மெய்வாய்விழிநாசியொடுஞ்செவியா
மைவாய்விழிசெல்லுமகாவினையே.

(இ-ள்) மனமே ஒழுங்காகக் கிரணம்பொருந்திய வேலையுடைய முருககதவுள்ள திருவடிகளைப் பெற்று மெய்-வாய் கண்-முகஞ்-செவ்வி யென்னுமஐம்பொறிபிடமாகிய லைமபுலன்களையும் ஒழித்துப் பிழைப்பாயாக ஏ-று (105)

முருகன்குமரன குகனென்றுமொழிந்
துருகுஞ்செயுந் துணாவெனறருளவாய்
பொறுபுகவருமபுன்புமபரவுங்
குருபுகவவெண்குணபஞ்சரணே.

(இ-ள்) சேலார்களும புரிபிழ ள்ளோர வணங்கும் குரு சுவாமியே, என்னுணமுடையவனே, முருகன்குமரன, குகன் என்று சொல்லி உள்ள முருகுஞ் செய்கையைத்தந்து அறிவையென்று திருவருள் செய்வாய். (1)

பேராசையெனும்பிணியிற் பிணியிட்
டோரானியேனுழலத்தகுமோ
வீரமுதுஞர்படவேலெரியுந்
சூரசுரலோகதாரத்தானே.

(இ-ள்) வீரனே பழமையாகிய சூரபதுமன யிளவு பட வேலாயுதமெறிந்த சூரனே, தேவலோகதாரந்தர

னே பெரியஆசையெனனும் நோயின்கட்டுப்பட்டு யா
தொன்றாமறியாத வினையினேன் உழலத்தருமோ;

(1)

யாமோதியகல்வியுமெமம நிஷந
தாமேபெறவேலவாகநகதனற
பூமேனமயல்போயறமெய்ப்புணாலீர்
நாமேநடவிராநடவீரினியே.

(இ-ள்) யாமோதின கல்வியும் என் முடைய அபிஷ
ம் என் பெற்றுகொள்ள வேலாயுத்கடவுள் நோ
டுந் தானே பூரிசினமேலேமயக்க நீங்கத் தருமத
தை உணமைடாகச் செய்ய வல்லவாகனே இனி முரு
கக்கடவுளை நாவிராலைபாடி நடவுங்களை நடவுங்க
ள எ-று.

(108)

உதியாமறியாவுணராமறவா
விதிமாலறியாவிமலனபுரலவா
வதிகாவனகாவபயாவாரா
வதிகாவலஞரபயங்கரனே;

(இ-ள்) பிறந்து இறந்துஅறிந்து மறந்துவாழும் பிர
மன் விஷ்ணு அறியப்படாத பரமசிவன் மைந்தனே
மேலானவனே, அங்கமில்லாதவனே, பயமில்லாதவ
னே, அமராபதித்தலைவனே, சூரர்களுக்குப் பயங்கர
ரகருபவனே, வந்தனம்வந்தனம் எ-று.

(109)

வடிவுந்தனமும்மனமுங்குணமும்
குடியுகுலமுங்குடிபோகியவா
வடியந்தமிலாவயில்வேலரசே
மிடியொன்றொருபாவிவெளிப்படினே.

(இ-ள்) அடியுமுடியுமில்லாத கூர்மைபொருந்திய
வேலாயுதக்கடவுளே, வறுமையென்றொருபாவி வெ
ளிப்பட்டால் வடிவமும் தனமும் மனமும் குணமும்
குடியும் குலமும் தன்னிவிட்டுக் கூடிப்போய்விடும.

அரிதாகியமெய்ப்பொருளுக்கடியே
ஹரிதாயுபதேசமுணர்த்தியவா
விரிதாரணவிக்ரமவேளிமையோர்
புரிதாரகநாகபுரந்தரனே.

(இ-ள்) அருமையாகிய உண்மைப்போருளே அடி
யேனுக்கு உரித்தான ஞானோபதேசம் உணர்த்தியவ
னே, விரிந்ததாரணமுடையவனே, பராக்ரமனே, சிவ
சுப்பிரமணியனே, அமராபதிக்குத் தாரகனே, தேவ
லோகத்தைக்கர்ப்பவனே, தோத்திரம் தோத்திரம்.

கருதாமறவானெறிகாணவெனக்
கிருதாள்வனசந்தா வென்றிசைவாய்

வரதாமுருகாமயில்வாகனனே
விசதாசுரஞ்ஞரவிபாடனனே.

(இ-ள்) வரதனே, முருகனே, மயில்வாகனனே, விரதனே, ஞ்ஞரனே, ஞ்ஞரசமமாரனே, உம்மைநீனத்து எப்பொழுதும் நறவாது நவையுழியைக்காண எனக்கு தங்களுடைய உபயபததாமனாகலை எனறாளுசெய்வாய்-எ-று. (௨௧)

காலைக்குமரேசனனைக்கருதித்
காலைப்பணியத்தவமெய்தியகா
பாலைக்குழல்வள்ளிபதமபணியும்
வேலைச்சுரபூபதிமேருவைவே.

(இ-ள்) கூந்தற்பனையின் பாலைக்கொம்பாகிய கூந்தலையடைய வள்ளிநாயகி திருவடிசுலைவணங்கும் சுப்பிரமணியக்கடவுளைத் தேவசேனாபதிமேருவைக் காலையாகிய குமரேசக்கடவுளைவணங்குவெனக்குச்செய்தவங்கள் பொருந்தினவாம்-எ-று. (௨௨)

அடியைக்குறியாதறியாமையினுள்
முடியக்கெடவோமுறையோமுறையோ
வடிவிக்ரமவேண்மகிபாகுறமின்
சொடியைப்புணருக்குணபூதானே.

(இ-ள்) வடித்தவேலையுடைய மலிபனே, குறாகளா
கிய வள்ளிநாயகியைப் புணரும் குணக்குண்டின உம
முடைய திருவடியைக் குயியாது நாவரியாமையின
லே முடியக்கெடுத்தல முடியாது எ-று. (உங ;

கூர்வேல்விழிமங்கையர்கொங்கையிலே
சொவ்வென்றான் சேரவுமெண்ணுமதோ
குறவேலொடுகுன்முனைத்தநெடும்
போரவெஃபுரரார்பூபதியே.

(இ-ள்) திருகா குறையும கிரவுஞ்ச மலைமாரும்
வேலோடுகுறையுடைய நெடிய போர்வேலையுடையவனே,
கேவேற்றெல்லாகாநிபதியோ, கூரையாகிய வேல்
போலுங் களையையுடைய பெண்கள் கொண்கையிடத்
துச்சேர்பவனுமிய நான உமமுடைய அருள்பெறவே
ண்ணுவீரோ எ-று. (உச)

மெய்யேபெனவெவ்வினைவாழ்வையுந்
தையோவடியேனலையத்குமோ
கையோவயிலோகழலே முழுதுஞ்
செய்யோய்மயிலேறியசேவகனே.

(இ-ள்) பன்னிருகையும் வேலாயுதமும் இருதிரூப
டியும் முற்றும் அழகுபொருநதியவனே, மயில்வாகன

மூலமுடி-உலாயும.

மேறியசேனனே, வெவ்வினவாழ்வை உணமை
 னாகிழ்ந்து டயோ அடியேனாடுநான் அலைத்தரு
 மோ எ-று. (உ.டு)

ஆதாரமிலேனருளேப்பெறவே
 நீதானொருசுற்றினினைந்திலையோ
 வேதாநகரஞானவிநோதாரு
 நீதானா(லே)கங்காநாஸரிபய.

(இ-ள்) வேதாநகரனே, ஞானவிநோதனே, மனோதி
 தனே, தேவலோகசிகாபணியே, ஆதாரமிலாதவனாகிய
 நான் உடையதிருவருளேப்பெற நாமிகள் சற்றுவதுமினை
 த்ததில்லை எ-று. (உ.சு)

மின்னேநிகாவாழ்வைவிருபசினயா
 னென்னேவிதியினபயலிநகுதுவோ
 பொன்னேமணியேபொருளேயருளே
 மன்னேமயிலேறியவானவனே.

(இ-ள்) பொன்னே நவமணியே தேடருள்பொரு
 ளே திருவருளே நிலைபெறுடையவனே மயிலேறிய
 னங்கள் தேவனே, பின்னலைநிகர்த்த வாழ்வை இச்சித்த
 அநிலைமவருந்துதல் என்ன இதுவிதியினபயனோ எ-று.

கந்தா னுபுதி

ஆனாவமுதேயயில்வேலாசே
 ஞானஞ்சேனேநவிலத்தகுமோ
 யானாநியவென்னை விழுங்கிவெறந்
 தானாய்நிலைநின்றதுதற்பரமே.

(இ-ள்) கெடாத வயிர்கமே, கூர்மைபொருந்திய
 வேலேந்திய அரசனே, ஞானமுடையவனே, யான்வே
 ரொன்றைத் துதிக்கத்தகுமோ என்னை விழுங்கி வெட்
 டவெனியாய்த் தானாய் நிலைநின்றது தற்பரம் எ-று.

இல்லேயெனுமாயையிலிட்டனைநீ
 பொலலேனறியாமைபொறுத்திலேயே
 மக்ளேபுரிபன்னிருவாகுநிலை
 சொல்லேபுனையஞ்சுடர்வேலவனே.

(இ-ள்) மல்லுத்தஞ்செய்கிற பன்னிறதோள்களி
 ன் என்புன்கொல்லே நான்கொல்லாகத்தரிக்கும் சுடர்
 பொருந்திய வேலாயுதத்தை யுடையவனே, இல்லற
 மென்னும்மாயையில் என்னைவெய்த்தாய் நீ அற்பனாகிய
 என் அறியாமையை தேவரீர் பொறுத்ததிடில்லை எ-று.

செவ்வானுந்நிறழ்செவ்வெலவனன
 ரெவ்வாததெனவுணர்ந்ததுதா
 னவ்வாரநிவாரநினைந்ததலா
 லெவ்வாரெருவாககிசைப்பதுவே.

(இ-ள்) செவ்வானம்போலும் திருவுருவில் பிரகாசி
 க்கும் வேலாயுதங்கடவுள் அககாலதல்ல பிரமணுகஞ்ச
 கிநுட்டித்தொழில் ஓவ்வாததெனது தன்பிகாவினசெ
 ன்பில் உபேசுதித்த பிரணவபானது சிவனதா னவ்வா
 ரநிவார அவா அய்கின்றசெவ்வாமல அப்பிரணவத்
 தை யெவ்வாறு ஒருவருக்குப் போதிப்பது ள-று. ()

பாழ்வாழ்மொண்பிப்படுமாயையிலே
 வீழ்வாயெனவெனவே விநித்தனையே
 தாழ்வானவைசெய்தனதாமுளவோ
 வாழ்வாயினிமேபிலவாகனனே.

(இ-ள்) மயில்வானககடவுளே பாழாகிய வாழ்
 வெண்ணைநீருதப் படுமாயையிலேவிழ்க்கடவாயென்று
 மொணரை விநித்ததுவிட்டாயே நான தாழ்வானவைகளே
 செய்தேனே அககுறறங்களுளவோ இனி நீவாழ்வா
 யாக ள-று. (1௩௧)

கல்பேபதறிக்கதறித்தையே
 பீலேபேபடுமாறதுவாய்விடவோ

கடைய நீயவழியிற்போய் செட்டா திருக்க வெனக்கு வர
நதருவாயாக எ-று. (கூற)

விதிகாணுமுடர் பப்பிடாவினையே
கதிகாணமலர்க்கழல் ஸந்தருள்வாய்
மதிசாணு நீலவெளி பப்பல்லறுபின்
முதியாவிதாசாபுபிபே.

(இ-ள்) இளம்பிணைபோதும் செந்நிறையுடையவ
னனிகாய்நெய ஆள்வது பிவெழுந்தனைத் துறியாதவி
ராக்னை, தேவர்பூபதிபே, பிராணநிறுத்திக உடலைவி
டக விடாவினையினைக் கற்குதியுடைய மனர்போலும்
துருவடியை யெப்பொழுதுஞ் செய்வாயாக எ-று. ()

நாதாகுமராகமவெனநாளு
ரோதாயெனவோ தியதெப்பொருடான்
வேதாமுதல்விண்ணவர்குடிமலாப்
பாதாருறமின்பதசேகரனே.

(இ-ள்) பிரமன் முதல் தேவர்கள் சிரசிற்குநிலை
போல முடியையுடையவர்களை வனனிகாணி பதங்க
ளைத்தரிக்கும் முடியையுடையவனே, நாதனே, குமா
னே, நமவென்று பரமசிவரை கைவாயெனநுகொல்ல
நீ ஓதிய பிரணவப்பொருள் எப்பொருள் எ-று. ()

கிரிவாய்விடுவிக்ரமவேனிசமயோரா
பரிவாரமெனுபதமேவஸையே
புரிவாயமனனே பொன்றயாமலிவா
லரிவாயடியோடுமகநதையயே.

(இ-ள்) மனமே, கிரவுஞ்சமலை மீளவிபட லெக்சி
ட்ட சிவசுப்பிரமணியக வுன தேவசேனைகளோடு
வாது திருவடிகளைப் பரதர்ஸஸையே அவா நிருவடிந
குத தொண்டுசெய்வாயாக பொற்றையாகிய அறிவா
ல அநதையை யடிபோடும் அறிவாயாக எ-று. (1)

அதாளி நயசொன்றறிமோனையாத்
திகாளியையாட அசெப்யமதோ
கூதாளிகிராதகுலிதநம் ரவா
வேதாளகணாபுகழ்வெவனே.

(இ-ள்) கூதாளசெடியைச் சிறகிலேதரிக்குமபு
டாகளுடைய மகளாகிய வளளிக சூநாயகனே (கூதா
ளககூட்டமபுகழும் வேலாயுதககடவுளே, அறிவா
தவனை ஒன்றமஅரியாதவனை முற்றமகுற்றவாஸ்தவ
ஆட்கொண்டகைச் சொலவாயாக எ-று. (2)

மாவேழ்சனனங்கெடமாயைவிடா
மூவேடனையென்றுமுடிநதிடுமோ
கோவேகுறமினகொடிதோளபுணரும்
தேவேசிவசங்குதேசிகனே.

(இ-ள்) அரசனே, குறமகளாகிய வளவிராமகிதோ
 னைப்புணருந் தேவனே விவசங்கரனே தேசிகனே, மக
 த்காசிய எழுபி ரப்பும்கெட மாயவரிடாகரணணுசை
 பெண்புணைச பொன்னுசை யென்னும் மூன்றாசையும்
 எப்பொழுது முடிவுபெறுமோ எ-று, (கூக)

வினையோடவிடுங்கதிர்வேன் மறவேன்
 மனையோடு நின் நாமம் வகிடவோ
 சுனை பொருந் தித்தனரயோடுபுகந்
 தினையோடித் தோழிநிந்தவனே.

(இ-ள்) சுனையோடுங் காய்ந்தித்தனரயோடும்
 பசுரையாகிய சுனையோடும் இனையுணங்காக்கும பர
 னோடும் மனைவியோடு நியங்கி மயங்கித் திரிக் கடவு
 னே, என தினையோட விடப்பட்ட கதிர்வேலை மற
 வேன் எ-று. (சுடு)

சாகாடுகனையேசரணங்களினே
 காகாமனாகலகந்தையுநான்
 வாகாமருகாமயிலவாகனனே
 யோகாசிவஞானோபதேசிகனே.

(இ-ள்) வெற்றியுடையவனே, முருகனே, மயில்வா
 கனனே, யோகனே, சிவஞானோபதேசிகனே, இயமன்

கலைஞ்செய்யுத, தாண்டியில் சாகரமல் எனனை உமமு
டைய பாதபுள்ளிக் கெட ச்ச ச சாபபாயாக எ-ம். ()

[illegible]

(இள) மே பம்பாய்டு ந வகை தீவாறு குறி
தீவ தீவாட்டை கொலையடி உலகை தீவாறு
ளவின் மாவய மாவகை உலகை தீவாறு
யுமதது அறிவதது அறிவதது மாவகை
து-67-ய (சுட)

தூதாபஸிபுத. துதி மடபவ வா
 ணைசாபு நதாநின 2011 புள்ளா
 வசாநிசுளநதுகளாயினபின
 பேசாவனுபுதிபிநததுவே.

(இ-ள்) சாணையிறகெடாக மணியையும் வஸ்திரத்
தையுந் தரிக்கப்பட்ட சூறவனவிரிசுரு நேசனே, முருக
மேனா, உனதன்பாகிய திருநருளிஞலே மாயாபரதநாத
ளமறநன, அனுபுகிசிறநதது ஏ-ம். (சீட)

சாதித்தனிலேன் முறையுடன் கணந்த்
 ஞானமயநகரத்தினைச் சாதுகாரத்தோ
 னீ தித்தகாரம்மா முடிந்ததென்றே
 கயங்குமுடிந்தகாரத்தென்றே (௨௨)

கரவாகியகல்விபுளர்ந்தகாரத்தோ
 றிசவாகியகல்விபுளர்ந்தகாரத்தோ
 குமவாகியகல்விபுளர்ந்தகாரத்தோ
 கரவாகியகல்விபுளர்ந்தகாரத்தோ (௨௩)

வந்தகாரத்தோ வந்தகாரத்தோ
 கிந்தகாரத்தோ வந்தகாரத்தோ
 கந்தகாரத்தோ வந்தகாரத்தோ
 கைந்தகாரத்தோ வந்தகாரத்தோ (௨௪)

கந்தகாரத்தோ வந்தகாரத்தோ
 கந்தகாரத்தோ வந்தகாரத்தோ
 கந்தகாரத்தோ வந்தகாரத்தோ
 கந்தகாரத்தோ வந்தகாரத்தோ (௨௫)

அறிவொன்றறநின்றறிவொன்றறநின்ற
 அறிவொன்றறநின்றறிவொன்றறநின்ற
 அறிவொன்றறநின்றறிவொன்றறநின்ற
 அறிவொன்றறநின்றறிவொன்றறநின்ற (௨௬)

கந்தரனுபூதி

தன்னந்தனரினந்துதாமறிய
 னின்னம்மொருவாகுணசவிப்பதுவோ
 யின்னுங்குதிரவேல விமோதாநினைவார்க்
 சின்னங்கனையுங்கொன்பருழ்சுடரே. (சுக)

மதிசெட்டறவாழியயங்கியறக்
 கதிசெட்டவமேகெடவோகடவே
 னதிபுத்திரஞானககாநிபவத்
 திதிபுத்திராஸிநகுநேவகனே. (ரும)

உருவாயருவாயுளதாயினதாய்
 மருவாய்மருவாய்மணியாகொளியாய்,
 கருவாய்யிராய்க் கதியாய்விதியாய்க்
 குருவாய்வருவாயருளவாய்க்குருகனே. (ருக)

கந்தரனுபூதி மூலமும் - உரையும்

மற்றிற்று.

